

ΥΒΡΙΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΒΛΑΣΦΗΜΟ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ.

ΣΥΝΕΝΟΧΗ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ.

Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης, Όμότιμος Καθηγητής Α.Π.Θ.

15 Ιαν 2016

1. Νόμος ντροπής ή νομιμοποίηση τών κιναιδών.

Συνέβη και αυτό το πρωτοφανές και πρωτάκουστο στην ελληνική ιστορία, την προχριστιανική και την χριστιανική. Οί εκπρόσωποι τών Έλλήνων, οί Έλληνες Βουλευτές, μέσα στην εκκλησία του δήμου, στον ναό τής δημοκρατίας, στο κτήριο τής Βουλής, ύψωσαν το μικρό, το σπιθαμιαίο ανάστημά τους μπροστά στο εύσεβές, το θεοσεβές και μεγαλειώδες παρελθόν τής μακραίωνης ελληνικής ιστορίας και την έμαγάρισαν. Έψήφισαν με μεγάλη πλειοψηφία άσεβη και θεομίσητο νόμο, το «σύμφωνο συμβίωσης τών όμοφύλων», δηλαδή τών άρσενοκοιτών, τών άσελγών, τών Σοδομιτών, τών «κιναιδών», όπως τους όνόμαζαν οί άρχαίοι Έλληνες, διότι ό σεξουαλικός τους προσανατολισμός, ή όμοφυλομανία έθωρείτο ντροπή, «κινούσε την αιδώ», προκαλούσε ντροπή.

Νόμο ντροπής λοιπόν, και άσεβείας έψήφισαν στις 22 Δεκεμβρίου του 2015, παραμονές Χριστουγέννων, οί άσεβείς και θεομάχοι Έλληνες βουλευτές και πρόσφεραν το χειρότερο δώρο στον γεννηθέντα Χριστό, ό Όποϊος γεννήθηκε από Παρθένο γυναίκα, την Υπεραγία, Άγνή, Άσπιλη και Άμόλυπτη Θεοτόκο Μαρία, και παρέμεινε ό ίδιος δια βίου Παρθένος, Αρχιπάρθενος, για να δείξει ότι πρέπει και μπορούμε να άπαλλαγούμε από τις ήδονές τής σάρκας, από την δουλεία στα σαρκικά πάθη και να ύψωθούμε στην έλευθερία του πνεύματος· ότι δέν είμαστε άλογα ζώα, που άγόμαστε, χωρίς αντίσταση, από ένστικτα και όρμέμφυτα, αλλά έλεύθερα λογικά όντα, αύτεξούσια· μπορούμε ως εικόνες Θεού να «νεύσουμε», να κλίνουμε προς το άρχέτυπο, προς τον Θεό, και να θεωθούμε, όπως θεώθηκαν έκατομμύρια άγίων, όσίων και παρθένων, άνδρών και γυναικών, όχι μόνο στο παρελθόν, αλλά και σήμερα στον χώρο του Μοναχισμού, άπ' όπου προήλθαν οί σύγχρονοι παρθένοι Άγιοι, Νεκτάριος, Παΐσιος, Πορφύριος και πολλοί άλλοι.

Κατά την μεγαλειώδη χριστιανική άνθρωπολογία, την μόνη που άνεβάζει τον άνθρωπο στο ύψος τής θεότητας, και αφήνει τους άθεους ύλιστές και τους έξελικτικούς να καμαρώνουν και να χαίρονται την φθαρτή, παθητή και ύλώδη σάρκα τους, την καταγωγή τους από τον πίθηκο, ό άνθρωπος δέν είναι ούτε μόνον ύλη, ούτε μόνον πνεύμα, αλλά είναι μείγμα, κράμα ύλης και πνεύματος, μεικτή ύλικοπνευματική ύπαρξη· μπορεί να περνά έδω την ζωή του φαινομενικά ως ένα ζώο, αλλά έχει την δυνατότητα με το πνευματικό του μέρος, την ψυχή του, να «νεύσει», να κλίνει προς την θεότητα και να θεωθεϊ. Όπως άνεπανάληπτα έκθέτει αυτήν την μεγαλειώδη άνθρωπολογία ό Άγιος Γρηγόριος Θεολόγος, ό μεγάλος αυτός Καππαδόκης θεολόγος, φιλόσοφος, ρήτωρ και ποιητής στον Λόγο του «Είς τά Θεοφάνια, είπουν Γενέθλια του Σωτήρος», ό άνθρωπος είναι «ζών ένταϋθα οίκονομούμενον και άλλαχού μεθιστάμενον και πέρας του μυστηρίου, τή προς Θεόν νεύσει θεούμενον» [1]. Ό ίδιος θεόπνευστος θεολόγος στην άρχή του προαναφερθέντος Λόγου, την όποία έπί λέξει δανείσθηκε και ό άλλος μεγάλος ύμνογράφος Άγιος Κοσμάς ό Μαΐουμα στον κανόνα τών Χριστουγέννων, μάς συμβουλεύει ότι **με την Γέννηση του Χριστού πρέπει να ξεκολλήσουμε από τά σαρκικά, από τά γήϊνα, και να ύψωθούμε προς τά ούράνια προς την Θεότητα: «Χριστός γεννάται, δοξάσατε· Χριστός έξ ούρανών, άπαντήσατε· Χριστός έπί γής, ύψώθητε».**

2. Βδέλυγμα και πάθος άτιμίας ή όμοφυλοφιλία κατά την Αγία Γραφή και τους Αγίους Πατέρες.

Αυτήν την ύψωση μας έπιδιώκει όλόκληρη ή Αγία Γραφή, που καταδικάζει με άυστηρότητα τó βρωμερό πάθος τής όμοφυλοφιλίας. Η Π. Διαθήκη διηγείται παραστατικά τήν καταστροφή τών Σοδόμων και Γομόρρων μέ «πύρ και θεϊόν» έξ ούρανοϋ, όταν ο Θεός διεπίστωσε ότι ή διαστροφή τής όμοφυλοφιλίας είχε καταλάβει όλη τήν πόλη, όπως φάνηκε και από τó ότι ζητούσαν οι κάτοικοί της από τόν Λώτ να τους δώσει τους δύο άγγέλους, τους όποιους ως δύο άνδρες φιλοξενούσε στο σπίτι του, για να άσελήσουν επ' αυτών: «Που είσιν οι άνδρες οι είσελθόντες προς σε τήν νύκτα; Έξάγαγε αυτούς προς ήμας, ίνα συγγενώμεθα αυτοίς». Δεν πίστευε ο Θεός, ο δημιουργός τής άνθρωπίνης φύσεως και μόνος άριστος γνώστης τής όντολογίας και φυσιολογίας του άνθρώπου, τόν όποιο έπλασε ως «άρσεν και θήλυ», ότι ήταν δυνατόν οι άνθρωποι να άλλάξουν τó έργο του Δημιουργού, να μεταβάλουν τó «κατά φύσιν» τής ένώσεως άνδρός και γυναικός, στο «παρά φύσιν», στην άφύσικη και διεστραμμένη ένωση άνδρός και άνδρός ή γυναικός και γυναικός. Γι' αυτό μέ τους δύο άγγέλους ως άνδρες θέλησε να διαπιστώσει ο ίδιος τήν διαστροφή. «Είπε δε Κύριος· κραυγή Σοδόμων και Γομόρρας πεπλήθουνται προς μέ, και αι άμαρτίαι αυτών μεγάλαι σφόδρα. Καταβάς οϋν όψομαι, ει κατά τήν κραυγήν αυτών τήν έρχομένην προς με συντελούνται, ει δε μή, ίνα γνω». Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό τής διαστροφής τους, ότι ένω ο Λώτ μέ πόνο ψυχής, προσφέρθηκε να τους δώσει τις δύο νεαρές παρθένες κόρες τους για συνεύρεση, για να τους γλυτώσει από τó «παρά φύσιν», εκείνοι επέμειναν στην άρρενομανία τους· γι' αυτό και ο Θεός άφοϋ άπομακρύνθηκε ο Λώτ μέ τήν οικογένειά του «έβρεξεν επί Σόδομα και Γόμορρα θεϊόν και πύρ έξ ούρανοϋ και κατέστρεψε τας πόλεις ταύτας και πάσαν τήν περίχωρον και πάντας τους κατοικούντας έν ταις πόλεσι και τα άνατέλλοντα έκ τής γής. Και επέβλεπεν ή γυνή αυτού εις τα όπίσω και έγένητο στήλη άλός». Η γυναίκα του Λώτ έγινε στήλη άλατος, διότι παρήκουσε τήν έντολή του Θεού προς τόν Λώτ να μη γυρίσει κανείς τους να κοιτάξει προς τα πίσω, ως δείγμα τής τέλει άποκοπής κάθε σχέσεως, κάθε ένδιαφέροντος προς τήν άμαρτωλή πόλη. Έδειξε ή γυναίκα του Λώτ ότι δεν είχε ξεκολλήσει ή καρδιά της από όσα άφησε στα Σόδομα, περιουσία, φίλους, γνωστούς [2].

Τήν άυστηρότητα αυτή προς τήν πόλη τών όμοφυλοφίλων και προς τους όμοφυλοφίλους ως άμετανόητους και διεστραμμένους άμαρτωλους έπιβεβαιώνει και μέ άλλες θέσεις της ή Π. Διαθήκη· μνημονεύουμε μόνον δύο διατάξεις του Λευιτικού, ή μία από τις όποιες χαρακτηρίζει ως «βδέλυγμα» τήν όμοφυλοφιλία και ή άλλη, έπαναλαμβάνουσα τόν χαρακτηρισμό «βδέλυγμα», έπιβάλλει θανατική ποινή εις άμφοτέρους, και εις τόν ενεργοϋντα και εις τόν πάσχοντα [3]. Θεωρεί ο θεόπνευστος συγγραφεύς, μέσω του όποιου όμιλεί ο Θεός, ότι πολλά άμαρτήματα, μεταξύ τών όποιών τó βδέλυγμα τής όμοφυλοφιλίας, μολύνουν και μιάνουν τήν γή, ότι ή γή άγανακτεί και άηδιάζει για όσους τήν μολύνουν και τήν μιάνουν, άναλαμβάνει δε ο Θεός να τήν δικαιώσει και να τήν άπαλλάξει από τó μίasma και τήν μόλυνση [4]. Στην συνάφεια μάλιστα αυτή ταιριάζει να αναφέρουμε, λόγω και τής έορτής τών Χριστουγέννων, στίς παραμονές τής όποίας νομιμοποίησαν οι βουλευτες τó βδέλυγμα αυτό τής όμοφυλοφιλίας, ότι ο Άγιος Νικόδημος ο Άγιορείτης έρμηνεύοντας τόν κανόνα τών Χριστουγέννων του Άγίου Κοσμά του Μελωδοϋ «Χριστός γεννάται δοξάσατε» στα Προλεγόμενα τής έρμηνείας και σε μία έκτενη ύποσημείωση όμιλεί για τρία θαύματα που συνέβησαν κατά τήν Γέννηση του Χριστου. Λέγει δε τα έξής για τó τρίτο θαϋμα: «Τρίτον δε και τελευταϊόν θαϋμα ήκολούθησεν έν τή Χριστου Γεννήσει· λέγει γάρ ένας Διδάσκαλος, ότι τήν νύκτα εκείνην, κατά τήν όποιαν έγεννήθη ο Δεσπότης Χριστός, έστειλε πρώτον ένα Άγγελον και έθανάτωσε όλους τους άρσενοκοίτας, όπου ήσαν εις τόν κόσμον, και έπειτα έγεννήθη δια να μη εύρεθι τότε εις τήν γήν μία τοιαύτη Θεομίσητος άμαρτία (παρά Ίερωνύμω)» [5].

Ὁ ἴδιος Ἅγιος στό «Πηδάλιό» του ἐρμηνεύοντας καὶ σχολιάζοντας τὸν 7ο κανόνα τοῦ Μ. Βασιλείου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει **ἐπὶ τριάντα ἔτη ἀπαγόρευση τῆς Θ. Κοινωνίας στοὺς ὁμοφυλοφίλους**, ἄλλοι δὲ κανόνες ἐπιεικέστερα σὲ δεκαπέντε ἢ σὲ τρία ἔτη, παρουσιάζει καὶ πάλιν μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Ἱερωνύμου, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία «διὰ μόνην τὴν ἀμαρτίαν αὐτὴν ἀργοπόρησεν εἰς τόσας χιλιάδας χρόνων νὰ γένη ἄνθρωπος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Προφανῶς, ἐπειδὴ οὔτε οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν νομοθεσία, ἀλλὰ οὔτε καὶ ὁ νόμος τῆς Π. Διαθήκης, κατάφεραν νὰ ἀναστρίψουν τὸ βδελυκτὸ πάθος, ἐπενέβη ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς καὶ ἐθανάτωσε διὰ τοῦ Ἀγγέλου ὅλους τοὺς ὁμοφυλοφίλους τὴν νύκτα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. «Διὰ τοῦτο», συνεχίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος, «καὶ οἱ εὐσεβεῖς βασιλεῖς, εἰς τὸν θεῖον τοῦτον νόμον ἀκολουθοῦντες ἐθανάτωναν τοὺς ἀρσενικοίτας». Μνημονεύει δὲ στὴ συνέχεια νόμους βυζαντινῶν βασιλέων, ὅπως τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τοῦ Λέοντος Στ', τοῦ Σοφοῦ, καὶ ἄλλων, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαλλαν κατ' ἀρχὴν τὴν δημόσια διαπόμπευση καὶ κατόπιν τὸν θάνατο τῶν ἀρσενικοῦντων, καὶ τοῦ ποιούντος καὶ τοῦ ὑπομένοντος. Δὲν παραλείπει ὁ Ἅγιος Νικόδημος νὰ παραθέσει καταδικαστικὰ μαρτυρίες τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἀπὸ ἀρχαίους Ἑλληνας συγγραφεῖς καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας [6].

Τὴν ἴδια καὶ μεγαλύτερη αὐστηρότητα ἀπέναντι στοῦ βδελυκτοῦ πάθους τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἐπιδεικνύει καὶ ἡ Κ. Διαθήκη διὰ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, στὴ συνέχεια δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων καὶ μὲ τὴν ζωὴ καὶ μὲ τὰ συγγράμματά τους ὕμνησαν καὶ ἐτίμησαν τὴν Παρθενία· ἀπέρριψαν καὶ κατεδίκασαν τὸ «παρὰ φύσιν» ἀμάρτημα, δὲν ἔμειναν οὔτε στό «κατὰ φύσιν» τοῦ τιμίου γάμου, ἀλλὰ κατόρθωσαν τὸ «ὑπὲρ φύσιν» τοῦ ἀγγελικοῦ τῶν Μοναχῶν βίου· ἐζήσαν ὡς ἄσκαροι ἄγγελοι ἐπὶ τῆς γῆς: «Τῶν δαιμόνων ὤλεσαν τὰς φάλαγγας, τῶν ἀγγέλων ἔφθασαν τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσαν», ὅπως ψάλλει ὁ ἀφιερωμένος στοὺς ὁσίους ἀσκητὰς ὕμνος.

Δὲν πρόκειται βέβαια ἐδῶ νὰ παραθέσουμε τὴν διδασκαλία τῆς Κ. Διαθήκης καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων περὶ τοῦ παρθενικοῦ τῶν Μοναχῶν βίου, ὡς νέου καταλλήλου τρόπου ζωῆς τῶν Χριστιανῶν στὸν νέο αἰῶνα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, χωρὶς βέβαια νὰ ἀπορρίπτεται ὁ τίμιος γάμος. Τὸ ἐπράξαμε αὐτὸ παλαιότερα σὲ ἐπιστημονικὴ θεολογικὴ μελέτη, τὴν ὁποία ὑποβάλαμε ὡς ἐπὶ ὑψηλῆς διατριβῆς στὸ Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης [7]. Ἐνδεικτικὰ μόνο θὰ παρουσιάσουμε τὴν ἐπιβεβαίωση τῆς αὐστηρότητος τῆς Π. Διαθήκης ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο Χριστὸ καὶ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, καὶ ἐλάχιστες γνώμες Ἁγίων Πατέρων. Ἦδη, ὅπως εἶπαμε, ὁ παλαιὸς αἰῶνας ἔκλεισε μὲ τὴν νέα ἐν Χριστῷ κτίση, στὴν ὁποία, χωρὶς νὰ ἀπορρίπτεται ὁ γάμος, ἐπαινεῖται καὶ προβάλλεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ ἢ παρθενία· «οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου γαμοῦσιν καὶ γαμίσκονται, οἱ δὲ καταξιοθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν καὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐν νεκρῶν οὔτε γαμοῦσιν οὔτε γαμίζονται»[8]. Ὁ Χριστὸς ἐπαινεῖ καὶ προβάλλει ἐπίσης ὅσους «ἠνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»[9], παρέμειναν δηλαδὴ διὰ βίου παρθένοι, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κορυφαίους Ἀποστόλους, ὅπως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ εὐαγγελιστῆς, ποὺ ὀνομάζεται καὶ Παρθένος, καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἐπαινεῖται καὶ ἀπαξιωτικὰ ἀναφέρεται ὁ Χριστὸς στὰ Σόδομα καὶ στὰ Γόμορρα ἐπικυρώνοντας ἔτσι τὴν θεϊκὴ τιμωρία τους: «Καὶ καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ἤσθιον, ἔπινον, ἐγάμουν, ἐξεγαμίζοντο, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, καὶ ἦλθεν ὁ κατακλισμὸς καὶ ἀπώλεσεν ἅπαντας. Ὅμοίως καὶ ὡς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Λώτ· ἤσθιον, ἔπινον, ἠγόραζον, ἐπώλουν, ἐφύτευον, ὠκοδόμουν· ἡ δὲ ἡμέρα ἐξῆλθε Λώτ ἀπὸ Σοδόμων, ἔβρεξε πῦρ καὶ θεῖον ἀπ' οὐρανοῦ καὶ ἀπώλεσεν ἅπαντας» [10]. Καὶ σὲ ἄλλη περίπτωση ἀναφερόμενος σὲ πόλεις ποὺ δὲν δέχθηκαν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ μάλιστα στὴν Καπερναοὺμ, ὅπου κατοικοῦσε, καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι εἶδαν νὰ ἐπιτελοῦνται τόσες «δυνάμεις», τόσα θαύματα δηλαδὴ, λέγει ὅτι ἡ πόλις τῶν Σοδόμων θὰ κριθεῖ ἐπιεικέστερα κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως ἀπὸ

τοὺς ἀρνητὰς τοῦ Εὐαγγελίου: «Καὶ σὺ Καπερναοῦμ, ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα, ἕως ἄδου καταβιβασθήσῃ· ὅτι εἶ ἐν Σοδόμοις ἐγενήθησαν αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν σοί, ἔμειναν ἂν μέχρι τῆς σήμερον. Πλὴν λέγω ὑμῖν ὅτι γῆ Σοδόμων ἀνεκτότερον ἔσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ σοί» [11].

Ἀπὸ τῆ διδασκαλία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων θὰ μνημονεύσουμε ὅσα λέγουν ὁ πρωτοκορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Ἅγιος Πέτρος, ὁ Ἀπόστολος Ἰούδας καὶ ὁ συγκορυφαῖος τοῦ Πέτρου Ἀπόστολος Παῦλος. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει ὅτι ἔκανε στάχτη ὁ Θεὸς τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα, ὡς παράδειγμα γιὰ τοὺς ἀσεβεῖς τοῦ μέλλοντος, ἐνῶ γλύτωσε τὸν δίκαιο Λῶτ, ὁ ὁποῖος ἐστενοχωρεῖτο ἀπὸ τὴν συναναστροφή μετ' ἀσελγεῖς καὶ ἀθέσμους: «Καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας τεφρώσας καταστροφῆ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικῶς, καὶ δίκαιον Λῶτ καταπονούμενον ὑπὸ τῆς τῶν ἀθέσμων ἐν ἀσελγείᾳ ἀναστροφῆς ἐρρύσατο» [12]. Ὡς παράδειγμα τιμωρίας ἀπὸ τὸ αἰώνιο πῦρ τῆς κολάσεως παρουσιάζει καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰούδας τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα καὶ τὶς γύρω ἀπὸ αὐτὰς πόλεις, ποὺ ἐκπορνεύθηκαν ὄχι μὲ τὸν οἰκεῖο, τὸν κατὰ φύσιν τρόπο, ἀλλὰ μετ' τὸν ξένο, τὸν ἕτερο τρόπο τῆς ὁμοφυλοφιλίας: «Ὡς Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις, τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι, καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἐτέρας, πρόκεινται δεῖγμα πυρὸς αἰωνίου δίκην ὑπέχουσαι» [13].

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιὰ τὴν ὁμοφυλοφιλία, διότι τὴν ἐκλαμβάνει ὡς καρπὸ καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἀθεΐας, τῆς ἀγνοήσεως τοῦ Θεοῦ, ὅπως συμβαίνει καὶ στὶς ἡμέρες μας στὴν ἄθρη Εὐρώπη καὶ τώρα μετ' τὴν ἄθρη κυβέρνησι τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ὑψωσε τὴ σημαία τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐπεκτείνει ἐπίσης τὸ ἀμάρτημα καὶ στὶς γυναῖκες, διότι συνήθως γίνεται λόγος μόνον γιὰ ἀρσενικοιτία καὶ ἀρρενομανία. Λέγει λοιπὸν ὅτι οἱ θεωρούμενοι ὡς σοφοὶ ἐμωράνθησαν καὶ ἄλλαξαν τὴν λατρεία τοῦ ἀφθάρτου καὶ ἀθανάτου Θεοῦ μετ' τὴν λατρεία φθαρτῶν καὶ θνητῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ πτηνῶν, τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν. Τοὺς ἄφησε, λοιπὸν, γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς νὰ κυριαρχηθοῦν ἀπὸ ἀκάθαρτες ἐπιθυμίες καὶ νὰ ἀτιμάζουσαν τὰ σώματά τους μετ' πάθη ἀτιμίας, ἀφοῦ ἀντάλλαξαν τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ μετ' τὸ ψεῦδος, γιὰτὶ σεβάστηκαν καὶ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσι καὶ ὄχι τὸν κτίσαντα. Οἱ γυναῖκες τους, κυριαρχημέναι ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄτιμο πάθος, ἀντικατέστησαν τὶς φυσικὰς σχέσεις μετ' ἀφύσικας, τὸ ἴδιο ἐπίσης ἔκαναν καὶ οἱ ἄνδρες· ἄφησαν τὴν φυσιολογικὴν χρῆσι τῆς γυναῖκας καὶ φλογίστηκαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἐνὸς γιὰ τὸν ἄλλο, διαπράττοντας αὐτὴν τὴν ἀσχῆμια, ἀρσενικοὶ μετ' ἀρσενικοῦς, πληρώνοντας μετ' τὸ ἴδιο τους τὸ σῶμα, τὸ τίμημα ποὺ ταίριαζε στὴν πλάνη καὶ ἀποστασία τους. Εἶναι πολὺ δυνατὸ τὸ ἴδιο τὸ κείμενο: «Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν, καὶ ἠλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνοσ φθαρτοῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν. Διὸ καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθαρσίαν τοῦ ἀτιμάζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, οἵτινες μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεῦδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῆ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα, ὃς ἐστὶν εὐλόγητος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας. Αἶ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καὶ τὴν ἀντιμισθίαν ἦν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες» [14].

Ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας θὰ περιορισθοῦμε σὲ δύο. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος ἐρμηνεύοντας τὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὴν Πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή καὶ ἀναλύοντας ἐν ἐκτάσει τὸ βρωμερὸ αὐτὸ πάθος λέγει ὅτι **ὅλα τὰ πάθη εἶναι ἄτιμα, πρὸ ἄτιμο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ ὁμοφυλοφιλία:** «Πάντα μὲν οὖν ἄτιμα τὰ πάθη, μάλιστα δὲ ἡ κατὰ τῶν ἀρρένων μανία» [15]. Κανένα πάθος δὲν ἐξισώνεται μετ' αὐτὴν τὴν παρανομία, ἡ ὁποία ἀνατρέπει ὄχι μόνον τοὺς θεοὺς ἀνθρώπινους νόμους, ἀλλὰ καὶ τοὺς νόμους τῆς φύσεως: «Καὶ ὅπερ ἂν εἴποις ἀμάρτημα, οὐδὲν ἴσον ἐρεῖς τῆς παρανομίας ταύτης... Οὐ γὰρ οἱ θεοὶ μόνον,

ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ τῆς φύσεως ἀνατρέπονται νόμοι» [16]. Σὲ ἄλλο του ἔργο, ὅπου ὑπάρχει ἐκτενὴς ἐπίσης ἀναφορὰ στὴν ὁμοφυλοφιλία, τὴν χαρακτηρίζει ὡς «κολοφῶνα τῶν κακῶν καὶ κεφάλαιον τῆς συμφορᾶς» [17]. Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας σὲ ἓνα εἰδικὸ ἔργο του γράφει ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε πιὸ βρωμερὸ καὶ ἀκάθαρτο ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμαρτία: «Οὐδὲν γὰρ ἀληθῶς μυσαρῶτερον ἢ ἀκαθαρτῶτερον τῶν οὕτω πορνευομένων καὶ πορνευόντων» [18].

3. Τὸ θράσος καὶ ἡ οἴηση τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ ἄλλων. Ἐωσφορικὴ κατάσταση.

Παραθέσαμε μὲ ὄση συντομία μποροῦσαμε τὴν διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ γίνεи κατανοητὸ τὸ μέγεθος τοῦ ἀτοπήματος ποὺ διέπραξαν ὁ πρωθυπουργός, ἡ κυβέρνησις καὶ ὅσοι βουλευτὲς συμφώνησαν μὲ τὸ σύμφωνο αὐτὸ τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς διαστροφῆς. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς Βουλῆς ὡς ὑβριστικῆς καὶ βλάσφημης, ἀφοῦ ἀνατρέπει τὴν θεϊκῆς προέλευσης φυσιολογία τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας. Στρέφεται ἔτσι εὐθέως ἐναντίον τοῦ Δημιουργοῦ καὶ ἀμφισβητεῖ τὴν σοφία Του, στὴν πλάση τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ γράφει στὰ παλιά της τὰ παπούτσια τὸν θεῖο νόμο, ὁ ὁποῖος μὲ τόση σαφήνεια, συνέχεια, σταθερότητα, σεβασμὸ τηρήθηκε ἐπὶ αἰῶνες, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὑπάρχουν νόμοι, πολιτειακοὶ καὶ κανόνες ἐκκλησιαστικοὶ ποὺ ἐπιβάλλουν ὄχι ἀπλῶς πνευματικὰ ἐπιτίμια, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὴν κατ' ἀρχὴν φαινόμενη ὡς ἀπάνθρωπη θανάτωση τῶν ὁμοφυλοφίλων. Ἄν οἱ ἄνθρωποι νομοθέτες διὰ τῶν αἰώνων, μέχρι καὶ σήμερα, σὲ περιπτώσεις μεγάλων ἐγκλημάτων ποὺ ἀνατρέπουν τὴν εἰρηνικὴ κοινωνικὴ συμβίωση καὶ ἀπειλοῦν περισσότερες ζωὲς ἀπὸ αὐτὴν τοῦ ἐγκληματίου, δικαιολογοῦν τὴν ἐπιβολὴ τῆς θανατικῆς ποινῆς, θὰ ἀμφισβητήσουμε τὴν σοφία τοῦ Δημιουργοῦ, ποὺ ὡς δημιουργός, κατασκευαστής, τεχνίτης, ἀρχιτέκτων, ἰατρὸς καὶ θεραπευτὴς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τιμώρησε αὐστηρὰ τοὺς Σοδομίτες, ὥστε ὡς παράδειγμα ἀσεβείας καὶ ἀνώμαλης φυσικῆς λειτουργίας, ὡς ἡδονοθηρικὴ χρῆσις ὀργάνων τοῦ σώματος ποὺ κατασκευάσθηκαν γιὰ ἄλλη λειτουργία, νὰ παραδειγματίζουν καὶ νὰ σώζουν ὅλες τὶς γενιὲς τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας; Ὑπάρχει ἄλλος θεσμὸς ἰσχυρότερος τῆς οἰκογενείας ποὺ νὰ συνέχει τὶς ἀνθρώπινες κοινωνίες καὶ νὰ ἀποτελεῖ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους θεμέλιο ψυχικῆς ἀνάπαυσης καὶ ἀνάπτυξης; Ὑπῆρξε ποτὲ οἰκογένεια ποὺ νὰ προῆλθε ἀπὸ ἔνωσις ἀνδρῶν ἢ ἔνωσις γυναικῶν; Μόνον ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν καὶ ὄργανα τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου Διαβόλου θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ ἀνατρέψουν αὐτὴν τὴν θεϊκὴ τάξι καὶ σοφὴ διευθέτησι τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡ νέα θεώρησις καὶ ἀντιμετώπισις τῆς Ὅμοφυλοφιλίας ὡς ἀθῶας καὶ ἀνένοχης διαφορετικότητος, ποὺ τείνει νὰ κυριαρχήσει καὶ νὰ ἐπιβληθεῖ ἀκόμη καὶ στὰ σχολεῖα, συνιστᾷ νέα πτώσις, νέο προπατορικὸ ἀμάρτημα, ποὺ θυμίζει πολὺ τὸ ἀμάρτημα τῶν πρωτοπλάστων. Ὑπῆρχε τότε ἓνας ἀπαγορευμένος καρπός, παράλληλα μὲ πολλοὺς ἄλλους ἐπιτρεπόμενους στὴν ἀπόλαυσις καρπούς. Ὑπάρχει τώρα καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἀπαγορευμένη ἡ Ὅμοφυλοφιλία, ἐνῶ ἐπιτρέπεται ἢ κατὰ φύσιν ἀπόλαυσις, μεταξὺ ἑτεροφύλων, τῆς σαρκικῆς συνάφειας. Καὶ ἔρχεται ὁ νέος ὄφισ, ἡ Νέα Ἐποχὴ καὶ ἡ Νέα Τάξι πραγμάτων, μὲ τὰ ἐπιτελεῖα της, τοὺς πολιτικούς, τοὺς διανοουμένους τῆς ἀριστερῆς καὶ ἄθεις κουλτούρας, πολλοὺς δημοσιογράφους, παρουσιαστὲς εἰδήσεων, καναλάρχες, ἡθοποιοὺς, ἐκδότες, δημάρχους καὶ ὑποψιθυρίζει στὰ αὐτιά τῶν ἀνθρώπων: «Μὴν ἀκοῦτε τί λέγουν ἡ Ἁγία Γραφή καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες· δὲν εἶναι ἀμαρτία ἡ ὁμοφυλοφιλία· δοκιμάστε νὰ δῆτε πόσο ὠραία εἶναι· ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία μᾶς φθοноοῦν, δὲν θέλουν νὰ καλοπερνᾶμε· ἐμεῖς δοκιμάσαμε, καὶ αὐτὴν τὴν ἀπόλαυσις», ὅπως εἶπε σὲ παλαιότερη συνέντευξή του ὁ ἀμετανόητος δήμαρχος τῆς Θεσσαλονίκης Γ. Μπουτάρης, ποὺ δὲν τὸν ἔχουν ἀκόμη ἐξωεκκλησιάσει οὔτε ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, οὔτε τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Συγκλονισθήκαμε ἀπὸ τὸ θράσος καὶ τὴν οἴηση τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἄλ. Τσίπρα, ὁ ὁποῖος καυχώμενος καὶ ἐπαιρόμενος «ὑπὲρ πάντα Θεὸν καὶ σέβασμα» [19] κατεδάφισε καὶ

έγκρέμισε τὰ ἱερά καὶ τὰ ὄσια ὄχι ἀπλῶς τοῦ Γένους, τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐμφανιζόμενος ὡς νέος Μεσσίας καὶ ἀναμορφωτῆς τῶν ἡθῶν. Ἰσχυρίσθηκε ὁ ταλαίπωρος ὅτι ἡ ψήφισή τοῦ νόμου γιὰ τὸ σύμφωνο συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων ἀποτελεῖ μεγάλη ἱστορική στιγμή, διότι «κλείνει ἕνα κύκλος ὀπισθοδρόμησης καὶ ντροπῆς»· συνέχισε μάλιστα μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ζητήσουμε καὶ συγγνώμη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ μέχρι τώρα τοὺς εἶχαμε ταλαιπωρήσει. Αὐτὰ τὰ ὄντως ὑβριστικά, βλάσφημα καὶ ἐωσφορικά, γιὰτὶ ἀπὸ τὸν Ἑωσφόρο ἐμπνεύσθηκαν, σημαίνουν ὅτι γιὰ τὸν Ἑλληνα πρωθυπουργό, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ Ἑλληνα πρωθυπουργό, -αὐτὴν τὴν ἀσεβῆ καὶ βλάσφημη πρωτιὰ τοῦ τὴν ἀναγνωρίζουμε- ὁ Ἅγιος Τριαδικὸς Θεὸς ποὺ ἐνέπνευσε τὴν συγγραφή τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Κ. Διαθήκης, ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς, εἶναι ὀπισθοδρομικοί· προέβαλαν καὶ ἐδίδαξαν ἡθὴ ὀπισθοδρομικὰ ποὺ προκαλοῦν ντροπή· εἶναι ὀπισθοδρομικὸ τὸ Εὐαγγέλιο, γι' αὐτὸ καὶ ὁ νέος Μεσσίας, ὁ νέος ἠθικὸς ἀναμορφωτῆς τῆς Ἑλλάδος, τῆς Εὐρώπης καὶ βάλε, κλείνει αὐτὸν τὸν κύκλο τῆς ὀπισθοδρόμησης καὶ τῆς ντροπῆς, καὶ ἀνοίγει νέα περίοδο προόδου καὶ ἀξιοπρέπειας. Εἶναι ὀπισθοδρομικοὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες, «οἱ φωστῆρες τῆς τρισηλίου Θεότητος», ποὺ ἐπύρσευσαν τὴν Οἰκουμένη μὲ τὶς ἀκτῖνες τῶν θείων δογμάτων καὶ συγκαταλέγονται ἀπὸ τὴν παγκόσμια ἱστορική ἔρευνα, στοὺς μεγαλύτερους διανοητὲς καὶ ἠθικοὺς ἀναμορφωτῆς ὄλων τῶν αἰώνων, εἰς τρόπον ἕστω τοὺς Τρεῖς ἐξ αὐτῶν νὰ τοὺς ἔχουμε ὡς προστάτες καὶ πρότυπα τῆς παιδείας, μέχρι νὰ τὸ καταργήσει καὶ αὐτὸ ἡ ἀθεϊστικὴ λαίλαπα τῶν κυβερνῶντων τοῦ Τσίπρα.

Ποῦ νὰ γνωρίζει ὁ κακομοίρης ὅτι μᾶς γυρίζει πολὺ πίσω, στὸ σκοτάδι τῆς πρὸ Χριστοῦ ἐποχῆς, ὁ ὁποῖος Χριστὸς μόνος, γιὰ πρώτη, μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη στὴν ἱστορία φορὰ, ἀνοιξε τὴν καινὴ ἐποχὴ, τὴν ἀληθινὴ Νέα Ἐποχὴ, ποὺ δὲν παλιώνει, γιὰτὶ εἶναι θεϊκὴ -τὰ ἀνθρώπινα παλιώνουν- καὶ μᾶς παρουσίασε στὸ πρόσωπό του καὶ στὴν διδασκαλία του τὸν καινούργιο ἄνθρωπο, ἀπαλλαγμένο καὶ ἐλεύθερο ἀπὸ τὶς κακίες καὶ τὰ πάθη. Δὲν σκέφτεται ὅτι σὲ λίγο, ὅσο τὸν ἀφήσει ὁ Θεὸς νὰ κυβερνᾷ ἀναξίως ἕναν ἄξιο, ἀλλὰ ζαλισμένο ἀπὸ τὶς κακουχίες, λαὸ, τὸ δικό του ὄνομα θὰ χαθεῖ ἢ θὰ μείνει γιὰ λίγο στὴν ἱστορία ὡς ὄνομα ἐνὸς βλάσφημου καὶ διαφθορέως πρωθυπουργοῦ, ἐνῶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ δύο τώρα χιλιάδες χρόνια ὑμνεῖται, σαγηνεύει, ἀνανεώνει, σώζει ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν βουρκο τῆς ἀμαρτίας; Ὑπάρχει ἄλλο βιβλίον στὸν κόσμον, ποὺ μπορεῖ νὰ συναγωνισθεῖ τὸ Εὐαγγέλιον σὲ ἀριθμὸ ἐκδόσεων καὶ γλωσσῶν ποὺ μεταφράσθηκε, σὲ ἀριθμὸ ἀντιτύπων ποὺ κυκλοφόρησε, σὲ ἀριθμὸ ἀνθρώπων ποὺ ἀνακαίνισε καὶ ἀνέπλασε, σὲ ἀριθμὸ ἀγίων ποὺ ἀνέδειξε, σὲ ἔργα πολιτισμοῦ καὶ τέχνης ποὺ ἐνέπνευσε, σὲ ἱστορικὴ τομὴ ποὺ ἐπετέλεσε, ὥστε ὅλη ἡ ἱστορία νὰ χαρακτηρίζεται ὡς ἡ πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστὸν ἐποχὴ; Καὶ αὐτὸ ἀπολύτως δικαιολογημένο, διότι, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, τὸ μορφωτικὸ ἐπίπεδο τοῦ ὁποῖου οὔτε κατὰ διάνοιαν μποροῦν νὰ προσεγγίσουν ὁ πρωθυπουργὸς καὶ οἱ ὑπουργοὶ του -καὶ ἂς σημειώσουμε ὅτι, πρὶν γίνῃ μοναχός, ἦταν πρωθυπουργὸς στὸ ἀραβικὸ χαλιφάτο τῆς Δαμασκοῦ-, ὅπως λοιπὸν λέγει ὁ Δαμασκηνός ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἦταν καὶ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἀνακαινιστικὸ γεγονός ὅλης τῆς ἱστορίας: «Καὶ Θεὸς ὢν τέλειος, ἄνθρωπος τέλειος γίνεται, καὶ ἐπιτελεῖται τὸ πάντων καινῶν καινότατον, τὸ μόνον καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον» [20]. Μήπως νομίζουν ὁ πρωθυπουργὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὅτι ἀποτελοῦν νέον ὄμιλον, ὅπως ὁ Χριστὸς καὶ οἱ μαθηταὶ Του, ποὺ θ' ἀλλάξουν τὸν κόσμον καὶ θὰ διαιρέσουν τὴν ἱστορία εἰς τὴν πρὸ Τσίπρα καὶ μετὰ Τσίπραν ἐποχὴν;

Στὴν περίπτωσι πάντως αὐτῆς τῆς ἄθεις κυβερνήσεως, ποὺ κυβερνᾷ τὴν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα -ἐλπίζουμε γιὰ λίγο- ἐφαρμόζεται ἀπόλυτα αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ **μεγάλος Ντοστογιέφσκυ**, ὅτι «**ὅπου δὲν ὑπάρχει Θεὸς τὰ πάντα ἐπιτρέπονται**», τὸ ὁποῖο ἐπαναλαμβάνει αὐτὸ ποὺ λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἠθικὴ κατὰπτωσις καὶ παρακμὴ τοῦ ἀρχαίου κόσμου ὀφείλεται στὴν ἀθεΐα του, στὴν ἀγνοία τοῦ

ἀληθινοῦ Θεοῦ: «Καὶ καθὼς οὐκ ἔδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα» [21].

Ἐλπίζαμε ὅτι ἡ ἀδίκαιολόγητη καὶ ἀντιπνευματικὴ ἀνοχὴ τοῦ ἐπέδειξαν πρὸς τὸν ἄθεο καὶ βλάσφημο πρωθυπουργὸ ὑψηλόβαθμοι κληρικοὶ καὶ πνευματικοὶ θὰ ἐβοηθοῦσε στὸ νὰ συνέλθει καὶ νὰ ἀναθεωρήσει κάποιες θέσεις καὶ ἀποφάσεις του. Δυστυχῶς αὐτὲς ἔθρεψαν τὸν ἐγωϊσμό του· τὶς παρερμήνευσε καὶ ἐνόμισε ὅτι τὸν φοβοῦνται, τὸν φοβᾶται ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία Του, καὶ ἔγινε θρασύτερος καὶ χειρότερος. Εἶναι καὶ αὐτὸ καλὸ μάθημα Ποιμαντικῆς πρὸς τοὺς ποιμένες, τοῦ δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν τὴν ἀρρώστια ἀπὸ τὴν ὑγεία, καὶ μὲ τὰ φάρμακα τοῦ δίδουν, τὰ ψευτοαγαπητικὰ καὶ δῆθεν φιλόφροντα, ἐπιδεινώνουν τὴν ἀσθένεια. Ἔτσι, ἐνῶ ἔκανε τοῦ κόσμου τὶς κωλοτοῦμπες στοὺς κοσμικοὺς ἄρχοντες τοῦ καταδυναστεύουν τοὺς Ἕλληνες, ὄρθωσε τὸ μικρὸ ἀνάστημά του καὶ κάνει τὸ παλληκάρι μπροστὰ στὸν Θεὸ καὶ στὴν Ἐκκλησία Του. Τὸν πληροφοροῦμε ὅτι πρέπει νὰ ξαναδιαβάσει καὶ νὰ διδαχθεῖ πῶς εἶναι βαθιὰ νυκτωμένος, ἂν νομίζει ὅτι μπορεῖ νὰ συγκρουσθεῖ μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ βγεῖ νικητής. Ἄς ρωτήσῃ τοὺς ὁμοϊδεάτες του ἀθέους ἀριστεροὺς τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν, πῶς κατέρρευσε ὅλο τὸ οἰκοδόμημά τους ὡς χάρτινος πύργος ἐν μιᾷ νυκτί· ἂς ἀφήσῃ τοὺς Νεοεποχίτες ἄθεους ἄρχοντες τῆς Δύσεως καὶ νὰ μιμηθεῖ τὸν νέο Μεγάλου Κωνσταντῖνο τῆς ἱστορίας, τὸν Ρῶσο πρόεδρο Βλαδ. Πούτιν, τοῦ καθιστᾷ τὴν Ρωσία νέο Βυζάντιο, νέα Ρωμοσύνη, ἔχοντας στὴν καρδιά του τὸ Χριστό, τὸ Εὐαγγέλιο, τοὺς Ἁγίους Πατέρες, τὴν Ἁγία Ὁρθοδοξία, καὶ νομοθετώντας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θεοπαραδότων νόμων γιὰ πολλὰ ἄλλα, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῆς ἀγαπητῆς στοὺς Δυτικοὺς ὁμοφυλοφιλίας. Ὁ κύκλος τοῦ σκότους, τῆς ὀπισθοδρόμησης καὶ τῆς ἐντροπῆς ἔκλεισε μὲ τὸν Χριστό, καὶ ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος τὸν ξανανοίγει συμμαχώντας μὲ τὴν σκοτεινὴ Δύση, ἡ ὁποία μὲ τοὺς ὑπερανθρώπους τοῦ Νίτσε γέννησε τὸν Μάρξ, τὸν Ἑγκελς, τὸν Χίτλερ καὶ τὸν Μουσολίνι, τὸν δαιμονικὸ καὶ ζοχαδικὸ ἄθεο Φρόυντ, ὅπως λέγει ὁ Φ. Κόντογλου, καὶ γέμισε ἀγκάθια καὶ συντρίμια τὴν ἀνθρωπότητα [22].

Δὲν βρίσκονται βέβαια μόνον στὸ κυβερνητικὸ στρατόπεδο τὸ σκοτάδι, ἡ ὀπισθοδρόμηση καὶ ἡ ντροπὴ, ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰς πτέρυγες τῆς ἀντιπολίτευσης, ἀλλοῦ σὲ καθολικὴ ἔκταση, ἀλλοῦ περιορισμένα. Εἶχε ὄντως δίκαιο ἡ βουλευτὴς Ντόρα Μπακογιάννη, τοῦ κατηγόρησε γιὰ οἴηση σὲ πολιτικὸ ἐπίπεδο τὸν πρωθυπουργό, ἡ ἴδια ὅμως σὲ πνευματικὸ ἐπίπεδο χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἴδια οἴηση καὶ τὸ ἴδιο θράσος, ὅπως καὶ ὁ ἀδελφός της Κυριάκος Μητσοτάκης καὶ οἱ ἄλλοι τῆς Ν. Δημοκρατίας, τοῦ ὑπερψήφισαν τὸ σύμφωνο συμβίωσης ὁμοφυλοφίλων, ἐλθόντες σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸ θεῖο θέλημα, οἱ μικροὶ καὶ ἐλάχιστοι, μὲ τὸν μεγάλο καὶ παντοδύναμο Θεό. Τί νὰ εἰπεῖ κανεὶς καὶ γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ νεοεισελθόντος κόμματος «Ἑνωσὴ Κεντρῶν» στὴ Βουλὴ, τοῦ διέψευσε τὸ ἐπίθετό του, ἀφοῦ ἡ **λεβεντιὰ καὶ ἡ ἀνδραιοσύνη δὲν συμβιβάζονται μὲ τὸν κιναιδισμό καὶ τὴν θηλυπρέπεια**. Κατηγόρησε τὴν Ἐκκλησία γιὰ μεσαιωνικὴ νοοτροπία καὶ δὲν βλέπει τὸν Μεσαιῶνα τῆς Εὐρώπης, τοῦ ἀποχριστιανίσθηκε τελείως καὶ κινδυνεύει νὰ ὑποδουλωθεῖ, ὡς θεϊκὴ τιμωρία, στὸ Ἰσλάμ, μὲ ἀνάξιους ἡγέτες, μερικοὺς μάλιστα καὶ ξεφωνημένους πόρνους, μοιχοὺς καὶ κιναιδοὺς. Καὶ ὅμως βαρέθηκε ὁ κόσμος νὰ τὸν ἀκούει νὰ ἐπαινεῖ τὴν Εὐρώπη τῆς ἀποσύνθεσης καὶ τῆς παρακμῆς, τοῦ ὄχι μόνον τὴν ὁμοφυλοφιλία ἀλλὰ καὶ τὴν κτηνοβασία νομιμοποιεῖ, σιγά-σιγά καὶ τὴν παιδεραστία καὶ παιδοφιλία. Λεβέντες καὶ λεβεντιὰ κ. «Λεβέντη» χαρακτηρίζουν τοὺς ἁγίους τοῦ ἐνίκησαν τὰ πάθη τους καὶ δὲν φοβοῦνται ἀκόμη καὶ τὸν θάνατο, ὅπως δὲν τὸν ἐφοβοῦντο καὶ οἱ γενναῖοι καὶ ἀνδροπρεπεῖς στρατιῶτες καὶ ἀκρίτες τῆς Ρωμοσύνης τοῦ Βυζαντίου, τοῦ μοναδικοῦ χριστιανικοῦ κράτους τοῦ ἔζησε ἐπὶ 1150 χρόνια, ἀμυνόμενο ἐναντίον ποικιλωνύμων βαρβάρων ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἥρωες τοῦ 21 καὶ τῶν ἄλλων ἡρωϊκῶν περιόδων, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίσθηκαν ὄχι μόνον γιὰ τὴν πατρίδα, τοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἱστορία ἦταν πάντα θεοσεβῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἁγία, τὴν ὁποία καταρρακώσατε χωρὶς λεβεντιὰ καὶ φιλότιμο

μέσα στο Κοινοβούλιο και αποδειχθήκατε ανάξιοι τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Ἕλληνες στήν ἱστορία τους, ἀκόμη καί σέ δυσμενεῖς ἱστορικές περιόδους, ποῦ οἱ στρατιωτικοὶ καί πολιτικοὶ συσχετισμοὶ ἦταν ἐναντίον τους, παρέμειναν ἀπροσκύνητοι λεβέντες, ἀκρίτες, ἀρματωλοὶ καί κλέφτες, ἄφηναν τὸ βίος τους καί τοὺς συγγενεῖς τους καί ἔβγαιναν στὰ βουνὰ γιὰ νὰ διώξουν τοὺς κατακτητές, τοὺς ὁποῖους τώρα ἐσεῖς προσκυνᾶτε καί ὑπογράφετε μαζὶ συμφωνίες ὑποταγῆς καί ἐθελοδουλείας. Αὐτὸ δὲν εἶναι λεβεντιά, εἶναι δειλία καί ἀναξιοπρέπεια.

Ὅσο γιὰ τὸν Κώστα Ζουράρι τῶν «Ἀνεξαρτήτων Ἑλλήνων», ποῦ διέψευσαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τους, ἐπρόδωσε τὶς ψήφους τῶν Χριστιανῶν ποῦ τὸν ἔστειλαν στὴν Βουλὴ καί ἐπαλήθευσε ὅσους δὲν τὸν ἔπαιρναν στὰ σοβαρά, γιὰτὶ ποτὲ ὁ λόγος του δὲν ἦταν εὐαγγελικὸς καί πατερικὸς, ἀλλὰ διασκεδαστικὸς μὲ τὶς ἐξυπνάδες καί εὐφυολογίες του. Ἄφησε τὸν Χριστὸ καί τοὺς Χριστιανοὺς καί μετακόμισε σὲ ἄλλους χώρους, ἀπ' ὅπου στὸ ἐξῆς θὰ παίρνει καί ἀξιώματα καί ψήφους. Δὲν τοῦ ἦταν πάντως ἄγνωστη αὐτὴ ἡ χώρα, γιὰτὶ, ὅπως μάθαμε, ὁ ἴδιος τώρα δικαιολογῶν τὴν φυγὴν του ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν λέγει ὅτι πάντοτε ἦταν ἀναρχικὸς καί ἀριστερός, καί ὡς προσήλυτος στὴν πατερικὴ Ὁρθοδοξίαν προσκολλήθηκε στοὺς Νεορθόδοξους τοῦ Γιανναρά, τῶν φιλοσοφούντων καί ἀριστεριζόντων θεολόγων. Ὑπενθυμίζει πάντως ἡ περίπτωσή του τὸν Βαρλαάμ τὸν Καλαβρό, ὁ ὁποῖος ἐμφανίσθηκε στὴν Θεσσαλονίκη ὡς Ὁρθόδοξος μοναχός, ἐπανῆλθε ὅμως στὸν Παπισμὸ, ἐκεῖ ποῦ ἀνῆκε, καί ὅπως λέγει ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς καί μελετητὴς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, «ἀποπτύσας τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἠσπᾶσθη καί αὖθις τὰ τῆς ρωμάνας Ἐκκλησίας, ἐπὶ τὸν ἴδιον ἐπανιῶν ἔμετον» [23].

Ὅλοι πάντως οἱ πολιτικοὶ πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι κάποτε ὅλοι καί ὅλα ἀποκαλύπτονται καί ὅτι ἡ στάση τους ἀπέναντι στὸ σύμφωνο συμβίωση ἦταν ἡ λυδία λίθος, ποῦ δοκίμασε τὴν γνησιότητα τῆς χριστιανικῆς τους πίστεως καί τοὺς περισσοτέρους τοὺς ἀπέδειξε ὑποκριτὲς καί ψηφοθῆρες. Ἄς μὴ περιμένουν πλέον χριστιανικὲς ψήφους.

4. Οἱ εὐθύνες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας

Μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν πρωτοφανῆ ἠθικὴ ἀνατροπὴ καί παρακμὴ, ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας ἡγεσία, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς φωτεινὲς ἐξαιρέσεις ἐπισκόπων, ἀποδείχθηκε κατώτερη τῶν περιστάσεων· δὲν μπόρεσε νὰ βαστάσει τὸ βάρος τῆς ἡμέρας, ὅπως ἔκαναν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἀναδειχθέντες, σὲ μάρτυρες καί ὁμολογητές. Δὲν φταίει τὸ βάρος, ὁ ὄγκος τῆς πνευματικῆς ἐπίθεσης τοῦ Πονηροῦ, ποῦ δὲν ἦσαν βέβαια, ὅπως πάντοτε, εὐκαταφρόνητα. Ἀπλῶς δὲν δοκίμασε καθόλου νὰ εἰσέλθει στὸν πνευματικὸ πόλεμο, ἄφησε τὸ ποίμνιο ἀνυπεράσπιστο, τοὺς λύκους νὰ μπαίνουν μέσα στὸ μαντρί καί νὰ κατασπαράσσουν τὰ πρόβατα, δὲν πολέμησε, δὲν χρησιμοποίησε τὰ πνευματικὰ της ὅπλα δὲν μπαρουτοκαπνίσθηκε, πολλὰς φορὲς μάλιστα συμμάχησε μὲ τοὺς λύκους καί τοὺς ἔντυσε ὡς πρόβατα, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦμε τὴν ἀπειλή. Μετὰ τὰ πρῶτα ἀκροβολίσματα καί τὶς πρῶτες τουφεκιὰς γιὰ τὴν τιμὴ τῶν ὄπλων καί τὴν δῆθεν ἀμυντικὴ διάθεση, ἀκολούθησε φυγομαχία καί πλήρης ὑποχώρηση.

Ἐπὶ σαράντα χρόνια τώρα συνδέσαντες ἀρνητικὰ τὸν πατριωτισμὸ καί τὴν χριστιανικὴ πίστη οἱ ἄθεοι καί ἀντίθεοι πολιτικοὶ μὲ τὸ «Ἑλλὰς Ἑλλήνων Χριστιανῶν» τῆς ἐπταετοῦς δικτατορίας, μὲ τὸ πρόσχημα δῆθεν τῆς ἀποχουνοποίησης ὀργάνωσαν καί ἐξαπέλυσαν μία πρωτοφανῆ καί μεγάλης ἔκτασης ἐπίθεση γιὰ τὴν κατασφυοφάντηση καί ἀχρήστευση αἰωνόβιων ὑγιῶν θεσμῶν, ὅπως ἡ πατρίδα, ἡ θρησκεία, ἡ οἰκογένεια, ἡ γλῶσσα, ἡ ἱστορία, οἱ παραδόσεις, τὰ ἦθη καί τὰ ἔθιμά μας. Κατὰ γενικὴ διαπίστωση ἡ παιδεία καί ὁ πολιτισμὸς, ἀκόμη καί ὅταν κυβερνοῦσαν δεξιὰ κόμματα, παραδόθηκαν στὶς μεταρρυθμιστικὲς ἢ καλύτερα ἀπορρυθμιστικὲς ὀρέξεις τῆς ἄθεης διανοήσεως καί κουλτούρας.

Όσοι, ως εκπαιδευτικοί, ζήσαμε μέσα στα σχολεία αυτήν την δῆθεν «ἀλλαγὴ» γνωρίζουμε ἐκ τῶν ἔσω τὸ ἐκθεμελίωμα καὶ ξεχαρβάλωμα τῆς ἐθνικῆς καὶ χριστιανικῆς μας ταυτότητος, καὶ πολλοὶ δῶσαμε μάχες γιὰ νὰ ἀποτρέψουμε τὴν νέα αὐτὴ πολὺ χειρότερη ἄλωση, ποὺ γκρέμιζε ὄχι κάστρα καὶ τείχη ἀλλὰ αἰωνόβιες, πολύτιμες ἀδαμάντινες ἀρχὲς καὶ ἀξίες [24].

Δὲν θέλουμε ἐδῶ νὰ ἐπεκταθοῦμε σὲ ὅλα αὐτὰ ποὺ οἱ περισσότεροὶ τὰ γνωρίζουν. **Ἡ οἰκογένεια πάντως, τὸ οἰκογενειακὸ δίκαιο, ὁ τίμιος καὶ εὐλογημένος γάμος δέχθηκαν ἰσχυρότατα πυρά.** Προηγήθηκαν ἡ ἀποποινικοποίηση τῆς μοιχείας, ὁ πολιτικὸς γάμος, τὸ σύμφωνο συμβίωσης ἑτεροφύλων, καὶ τώρα ποὺ τὰ πράγματα εἶναι πιὸ εὐκόλα μὲ τὴν ἄθεη ριζοσπαστικὴ κυβέρνησις νομιμοποιή-σαμε τὸ πιὸ φρικτὸ, τὸ πιὸ βρωμερὸ πάθος, τὸ βδέλυγμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας, καὶ ὅπως σχεδιάσθηκε στὸ νόμο, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ἀποφεύχθηκε, θὰ ἀκολουθήσει ἡ παροχὴ τῆς δυνατότητος στὰ ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια νὰ υἰοθετοῦν παιδιὰ, γιὰ νὰ ὀλοκληρωθεῖ ἔτσι τὸ ἐγχείρημα τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τῆς οἰκογενείας μὲ τὴν παράδοση τῆς νέας γενιᾶς στὶς ἀνώμαλες συνθήκες ἐνὸς μὴ ὑγιοῦς καὶ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἡ νέα αὐτὴ παιδοκτονία, τὸ νέο παιδομάζωμα.

Στὸ θέμα αὐτὸ οἱ εὐθύνες τῆς Ἐκκλησίας ἐντοπίζονται σὲ δύο σημεῖα. Ἐν πρώτοις ἀπέφυγε νὰ ἀσκήσει τὸ στοιχειῶδες χρέος καὶ καθῆκον τῆς νὰ κατηχήσει νὰ διδάξει τοὺς πιστοὺς γιὰ τὰ θέματα αὐτὰ τῶν σαρκικῶν σχέσεων μὲ βάση τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴν Πατερικὴ Παράδοση, γιὰ τὴν φοβήθηκε λόγω τῆς αὐστηρῆς γραμμῆς τοῦ Εὐαγγελίου μήπως χαρακτηρισθεῖ ὡς ὀπισθοδρομικὴ καὶ μεσαιωνικὴ. Οἱ ἀρετὲς τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς παρθενίας, ποὺ πρὶν ἀπὸ μερικὲς δεκαετίες, τηροῦνταν ἀπὸ ὅλους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες πρὸ τοῦ γάμου, τώρα ἔχουν δυσφημισθῆ, καὶ σπάνια βρίσκεις κάποιους Χριστιανούς νέους καὶ νέες νὰ κοσμοῦνται ἀπὸ αὐτές. Προηγουμένως ἦταν σπάνιες οἱ προγαμιαῖες σχέσεις. Μία ἐπιθετικὴ σεξομανία, ἕνας πανσεξουαλισμὸς, ἀπολυτοποίησε καὶ ἐμφάνισε τὸ σὲξ ὡς ἀπόλυτο ἀγαθὸ καὶ ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ψυχολογικὴ εὐστάθεια τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι μόνο μέσα στὸ γάμο, ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ γάμου καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ γάμο. Ἡ Ἐκκλησία ἔλαβε βέβαια θέση, γιὰ τὴν τιμὴ τῶν ὄπλων, καὶ ἐκφράσθηκε ἐναντίον τῶν προγαμιαίων σχέσεων μὲ μισὴ καρδιὰ καὶ σβησμένη φωνή, ἄφησε ὅμως ἀσύδοτους καὶ ἀτιμώρητους ἐπισκόπους, κληρικούς-πνευματικούς, λαϊκοὺς θεολόγους νὰ προπαγανδίζουν τὴν χαρὰ τοῦ ἔρωτα, ποὺ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ διολισθηθεῖ καὶ στὸ χῶρο τῶν ὁμοφυλοφιλικῶν σχέσεων.

Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ἔχει καταγγελθῆ, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Ἀγιορείτη Γέροντα **Θεόκλητο Διονυσιάτη** ὁ ἀσεβὴς ἐρωτισμὸς καὶ Νεονικολαϊτισμὸς τοῦ καθηγητοῦ Χρήστου Γιανναρά, ποὺ σχημάτισε γύρω του σχολὴ Νεονικολαϊτῶν κληρικῶν καὶ θεολόγων, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους αὐτὲς τὶς ἡμέρες τάχθηκαν ὑπὲρ τοῦ συμφώνου συμβίωσης [25]. Καταγγελίες καὶ μηνύσεις ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐπισκόπους, πρὸς τὴν Ἱερά Σύνοδο γιὰ τὴν ἀρνητικὴ αὐτὴ, ἀντιβιβλικὴ καὶ ἀντιπατερικὴ κατήχησις, πετιοῦνται στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων.

Δύο περιστατικὰ ἀπὸ τὴν πανεπιστημιακὴ μου ἐμπειρία ἐπιβεβαιώνουν τὰ γραφόμενα. Σὲ περίοδο ποὺ τὸ κίνημα τῶν Νεορθοδόξων τῆ δεκαετία τοῦ 1980 βρισκόταν σὲ ἔξαρση καὶ ἄνθηση στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης καὶ ἐξεπροσωπεῖτο καὶ ἀπὸ ἰδιαίτερο φοιτητικὸ Σύλλογο, τὴν ΑΘΕΚ [26], λίγο πρὶν μπῶ σὲ αἴθουσα διδασκαλίας καὶ προφανῶς γιὰ νὰ με προκαλέσουν, ἐπειδὴ λίγο ἐνωρίτερα εἶχα καλέσει τὸν π. Θεόκλητο καὶ μίλησε στοὺς φοιτητὲς γιὰ τὸν νοσηρὸ ἐρωτισμὸ τῶν Νεορθοδόξων, κάποιος φοιτητὴς αὐτῆς τῆς ὁμάδος, ποὺ τώρα εἶναι καὶ σύμβουλος τῶν Θεολόγων στὴ Μακεδονία καὶ μέλος τοῦ ἀκαίρου καὶ ἐπικινδύνου «Καιροῦ», ἔγραψε μὲ κιμωλία στὸν μαυροπίνακα τὸ ἐξῆς «ἠθικώτατο» καὶ «πατερικώτατο» δίστιχο: «Παράτα τὰ θρανία καὶ τ' ἀμφιθέατρα κ' ἔλα στὴν παραλία νὰ κάνουμε ἔρωτα»

Κατὰ τὸ δεύτερο περιστατικὸ: Μεταπτυχιακὸς φοιτητὴς εἶχε διορισθῆ ὡς ἀναπληρωτῆς

καθηγητής σὲ σχολεῖο τῆς Θεσσαλονίκης. Οἱ μαθητές, φιλοπαίγμονες καὶ ἐξεταστικοὶ τοῦ φρονήματος τῶν νέων καθηγητῶν, τὸν ἐρώτησαν ἂν ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἐκκλησία καταδικάζουν τὴν ὁμοφυλοφιλία. Μολονότι τὸν βρῆκαν ἀπροετοίμαστο, γιὰ νὰ ἀπαντήσει μὲ βάση κείμενα καὶ πηγές, ἐν τούτοις, πρὸ πολὺ ἀπὸ τὴν γενικὴ γνώμη καὶ λιγώτερο ἀπὸ γνώση, ἀπήντησε σωστὰ λέγοντας ὅτι ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει τὴν ὁμοφυλοφιλία ὡς ἁμαρτία. Ὅποτε δέχθηκε ἰσχυρὴ τὴν ἀντίδραση τῶν μαθητῶν ποὺ τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ προηγουμένη γυναίκα θεολόγος, τὴν ὁποία ἀναπληροῦσε, τοὺς εἶπε ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία δὲν εἶναι ἁμαρτήρια, ἀλλὰ μία φυσιολογικὴ διαφορετικότης. Καὶ ἦλθε τὴν ἄλλη μέρα στὸ γραφεῖο μου στὸ Πανεπιστήμιο, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ἂν ἀπήντησε σωστὰ καὶ νὰ μοῦ ζητήσῃ βιβλικὴ καὶ πατερικὴ στήριξη, τὴν ὁποία ἤδη ἐδῶ ἔχω παραθέσει.

Συμπέρασμα ὡς πρὸς τὸ πρῶτο σημεῖο τῆς εὐθύνης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας· ἄφησε νὰ ὑπονομευθεῖ ὁ ἀκμαῖος θεσμὸς τῶν κατηχητικῶν σχολείων καὶ δὲν ἀνέπτυξε στὴ θέση τους ἀνάλογη κατηχητικὴ δραστηριότητα. Ἀντίθετα ἄφησε ἀσύδοτους, ἀνεπίσκοπους, ἀνεξέλεγκτους καὶ ἀτιμώρητους κληρικούς καὶ λαϊκοὺς θεολόγους νὰ νοθεύουν τὴν βιβλικὴ καὶ πατερικὴ παράδοση εἰς τὰ τοῦ γάμου καὶ τῶν σαρκικῶν σχέσεων καὶ νὰ κολακεύουν τὰ ἄγρια πάθη τῆς σάρκας, νὰ ἀπομυθοποιοῦν καὶ νὰ καταργοῦν ὅσα περὶ πολέμου «σαρκὸς καὶ πνεύματος» διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιο.

Τὸ δεύτερο σημεῖο τῆς εὐθύνης ἀφορᾷ στὴ στάση καὶ ἀντίδραση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας εἰδικῶς ἀπέναντι στὴν σχεδιασμένη προβολὴ τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἰδιαίτερα μὲ τίς «παρελάσεις ὑπερηφανείας» (Gay Pride) ἐν πρώτοις στὴν Ἀθήνα, ἐδῶ καὶ περισσότερα ἀπὸ δέκα χρόνια, καὶ στὴν Θεσσαλονίκη ἐπὶ τέσσερα ἔτη, πρωτοστατούντων καὶ καυχωμένων τῶν δημάρχων Καμίνη καὶ Μπουτάρη.

Ἄρκετοί, ἐλάχιστοι πάντως, κληρικοί δὲν παραλείψαμε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, ἀφ' ὅτου ἀφηνίασαν καὶ ἐξεμάνησαν οἱ ἀνὰ τὸν κόσμον ὑποστηρικτὲς τῆς ὁμοφυλοφιλίας, πρωτοστατούντων τῶν «Μέσων Μαζικῆς Ἐξαχρειώσεως» νὰ στηλιτεύουμε, νὰ διαμαρτυρόμαστε, νὰ γράφουμε, νὰ ὀργανώνουμε ἐκδηλώσεις ἐναντίον τῶν παρελάσεων καυχῆσεως, μὲ πρῶτο ἀγωνιστὴ τὸν θαρραλέο καὶ ἀπτόητο μητροπολίτη Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ. Δυστυχῶς ἡ ποιμαίνουσα Ἐκκλησία ὡς θεσμὸς ἀποδείχθηκε κατώτερη τῶν περιστάσεων· ὄχι μόνον δὲν ἄντεξε, δὲν σήκωσε τὸ βᾶρος τῶν καιρῶν, ἀλλὰ σὲ πολλὰς περιπτώσεις συμμάχησε, στήριξε, ἐπιβράβευσε τοὺς ἐνόχους. Ἦδη τὸ 2014, μετὰ τὴν παρέλαση τῶν ὁμοφυλοφίλων τὸν Ἰούνιο στὴ Θεσσαλονίκη, περιγράψαμε τὴν κατάστασιν μὲ ἄρθρο μας ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀντίδρασις κατὰ τῆς Ὀμοφυλοφιλίας. Ἀνύπαρκτη στὴν Ἀθήνα, ὑποτονικὴ στὴν Θεσσαλονίκη». Ἐκεῖ, μετὰξὺ ἄλλων, γράψαμε: «Ποῦ εἶναι οἱ ἐπίσκοποι, οἱ ποιμένες, νὰ ἐκδιώξουν, νὰ ἀποκόψουν τὰ σεσηπῶτα, γιὰ νὰ προφυλάξουν τοὺς ὑγιεῖς, νὰ ἀγωνισθοῦν, νὰ συμπλακοῦν πρὸς τοὺς δαίμονας, νὰ λυτρώσουν καὶ τοὺς δαιμονιώντας ἀκολάστους; Γιατὶ σιωποῦν καὶ ἀπρακτοῦν; Γιατὶ περὶ ἄλλα μεριμνοῦν καὶ τυρβάζουν; Γιὰ ἐπισκοπικοὺς θρόνους καὶ ἐκλογὰς ἡμετέρων, γιὰ καλοπέρασιν καὶ φιληδονία, μὲ τὸ “κουσούρι” τῆς ὁμοφυλοφιλίας νὰ ἐξαπλώνεται στὶς τάξεις τῶν κληρικῶν καὶ νὰ μᾶς καθιστᾷ ἀναπολογήτους;

... Ἀκόμη καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος ὑποδέχθηκε καὶ ὑποδέχεται μὲ τιμὲς καὶ ἐπαινετικούς λόγους καὶ προσφωνήσεις τὸν ἀρχιεπίσκοπον τοῦ σκανδαλισμοῦ καὶ ὑποστηρικτὴ τῆς βδελυρῆς ἁμαρτίας δήμαρχον Γιάννη Μπουτάρη, εὐτυχῶς μὲ ἀξιεπαινετὰς ἀντιδράσεις ὀλίγων μοναχῶν κελλιωτῶν». Καταλήγαμε δὲ ἐπισημαίνοντας τὸ χρέος τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς συνόδου, τῶν μητροπολιτῶν καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους: «Ὅσοι Θεσσαλονικεῖς ἀντιδράσαμε καὶ ἀντιδρούμε θὰ ἐξακολουθήσουμε μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων, νὰ ἐπιτελοῦμε τὸ μικρὸ αὐτὸ χρέος τῆς ὁμολογίας. Περιμένουμε ὅμως καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχιποιμένες καὶ συμποιμένες νὰ ἐπιτελέσουν τὸ χρέος τους. Ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὴν σύνοδον νὰ

καταδικάσουν τις παρελάσεις ομοφυλοφίλων και να μη παίρνουν μέρος σε καμμία έκδήλωση που παρίσταται ο προστάτης τους στην Αθήνα δήμαρχος Γ. Καμίνης, στον οποίο να απαγορεύσουν την είσοδο στους ναούς, μέχρις ότου σταματήσει τις σκανδαλώδεις άσχημοσύνες των παρελάσεων. Από τον μητροπολίτη Θεσσαλονίκης να πράξει το ίδιο με τον δήμαρχο Γιάννη Μπουτάρη, και του χρόνου να αναλάβει ο ίδιος με τους έφημερίους να οργανώσει τις εκδηλώσεις και να καλέσει και άλλους επισκόπους σε παμμακεδονικό συλλαλητήριο. Προτεραιότητα έχουν τα θέματα της πίστεως και ύστερα της πατρίδος, ή όποια άλλωστε χωρίς την πίστη δεν πρόκειται να σωθεί. Το ράσο πρέπει να φανεΐ, να κυματίσει, να άνα-παύσει συνειδήσεις και όχι φοβισμένο να κρύβεται. Τους δε άγαπητούς Άγιορείτες Πατέρες παρακαλούμε να μη δεχθούν στο έξηΐ τον δήμαρχο Θεσσαλονίκης στο Άγιον Όρος, πολυ δε περισσότερο να μη τον τιμήσουν, γιατί έτσι συμμετέχουν στο βλάσφημο έργο του εναντίον του Θεοΐ, της Ύπεραγίας Θεοτόκου και Άειπαρθένου Μαρίας και εναντίον της ζωής των Όσίων Άθωνιτών Πατέρων. Δεν θα χαθεί ο κόσμος, αν ή “Άγιορειτική Έστία” στερηθεί τη βοήθεια του Δημάρχου. Θα έχει τη βοήθεια του Θεοΐ, της Ύπεραγίας Θεοτόκου και όλων των Άθωνιτών Όσίων Πατέρων» [27].

Στο ίδιο πνεΐμα, κινείται και έπιστολή σεβαστών και έναρέτων Γερόντων και λοιπών Μοναχών του Άγίου Όρους, από σκΐτες και κελιά, οΐ όποιοι με ένυπόγραφη έπιστολή τους προς την Ίερά Κοινότητα του Άγίου Όρους, με ήμερομηνία 5 Ιουνίου 2014, ζητοΐν την πλήρη διακοπή κοινωνίας προς τον Δήμαρχο Θεσσαλονίκης, διότι «αν εκείνος δεν μπορεί να άρθει στο ύψος των άπαιτήσεων του ρόλου του, διατί να κατάγεται ή Ίερά Κοινότης, και στο πρόσωπο αυτής και σύμπαν το Άγιώνυμον Όρος, στο επίπεδο της σιωπηλής μέν, αλλά θεσμικής και ένόχου άποδοχής της σοδομικής κιναιδικής («κινούσης την αιδώ») διαστροφής και άμαρτίας;» [28]. Και ή «Σύναξις Όρθοδόξων Κληρικών και Μοναχών» εύθυγραμμιζόμενη προς την άυστηρή Άποστολική και Πατερική γραμμή του έλέγχου των βλασφημών άρχόντων απέστειλε και αυτή έπιστολή προς την Ίερά Κοινότητα το έπόμενο έτος (2015), για να μην επαναληφθεί ή παρέλαση των Όμοφυλοφίλων στην Θεσσαλονίκη, και εύσεβάστως παρακαλούσε να διασκεφθούν οΐ της Ίερας Έπιστασίας «έπι των έξηΐ, τα όποια θα έβοήθουν και τον δήμαρχον να άναθεωρήση τουλάχιστον κάποιας ένεργείας του και το όρθόδοξον πλήρωμα θα άνέπαιον: α) Να παρακληθΐ ο κ. Γ. Μπουτάρης, σεβόμενος και την ιδιότητα του προέδρου της “Άγιορειτικής Έστίας”, να μη συμβάλλη του λοιποΐ εις την όργάνωσιν και προβολήν της όμοφυλοφιλίας άρχής γινομένης από του παρόντος έτους (Ιούνιος 2015). β) Να του δηλωθΐ έγγράφως ότι, εις περίπτωση μη συμμορφώσεΐς του προς το θεΐον θέλημα της καταδίκης του σοδομισμού ή τουλάχιστον της μη βλασφημου ύποστηρίξεΐς του, ή Ίερά Κοινότης ή θα του άπαγορεύσει την είσοδον εις το Άγιον Όρος, αν αυτό είναι έφικτόν ή θα παύσει να έχη μετ’ αυτού οϊανδήποτε σχέσιν ως προέδρου της “Άγιορειτικής Έστίας”, όπερ άναγκαΐον και εύχερές» [29].

Δυστυχώς διαμαρτυρόμασταν εις ωτα μη άκουόντων. Άν ή ήγεσία της Έκκλησίας άντιλαμβάνοταν την σοβαρότητα του προβλήματος και το μέγεθος των εύθυνών της και επανελάμβανε το του Προδρόμου και Βαπτιστοΐ προς τον πανίσχυρο Ηρώδη «ούκ έξεστί σοι έχειν την γυναΐκα του άδελφοΐ σου», για μικρότερο άμάρτημα του βδελύγματος της όμοφυλοφιλίας, και τηρούσε την στάση πολλών Αγίων Πατέρων και Όμολογητών, που δεν επέτρεψαν την είσοδο στους ναούς άσεβών αυτοκρατόρων ή τους ήλεγξαν με δριμύτητα και παρρησία, τα πράγματα ίσως να ήσαν διαφορετικά, όπωςδήποτε όμως θα άποφευγόταν ο σκανδαλισμός του πληρώματος της Έκκλησίας και ή περιρρέουσα βλάσφημη έκτίμηση ότι, άφοΐ και ή έπίσημη Έκκλησία δεν άντιδρά, έχουν δίκαιο όσοι άθώνουν και προβάλλουν την όμοφυλοφιλία και ότι το πρόβλημα έχουν μερικοί ζηλωτές και άκραΐοι κληρικοΐ και λαΐκοΐ και όχι ο ήρηνικός και φιλικός προκαθήμενος και οΐ περι αυτόν.

Ἔτσι ἀφοῦ ὁ Σατανᾶς κατέλαβε τὴν τοπικὴ αὐτοδιοίκηση στὰ πρόσωπα τῶν δημάρχων τῶν δύο μεγαλουπόλεων, Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, χωρὶς ἀντίσταση τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγεσιῶν, προχώρησε καὶ στὴν αἰσχιστὴ καὶ ἐπονείδιστὴ κατάληψη τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων μὲ ἐξασφαλισμένη, σίγουρη τὴν μὴ ἀντίδραση, τὴν ἀνοχὴ τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ προβλήματα πρὸς ἐπίλυση· **ἔπρεπε νὰ ἐκπληρωθεῖ ὡς προαπαιτούμενο ἡ ἄθρη ἀριστερὴ ἰδεολογία καὶ οἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Νεοεποχιτῶν καὶ Νεοταξιτῶν ποὺ θέλουν πρῶτα ἀπ’ ὅλα τὴν διάλυση τῶν ἠθικῶν ἀντιστάσεων τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας,** ἡ ὁποία στίς ἐκτιμήσεις τους ἦταν παραδοσιακὴ, συντηρητικὴ καὶ δὲν θὰ παραδιδόταν εὐκόλα. Ἔγινε μάλιστα αὐτὸ παραμονὲς Χριστουγέννων, ποὺ «ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως», στὸ πρόσωπο καὶ στὸ ἔργο τοῦ γεννηθέντος Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὥστε τὸ σκοτάδι τῆς ἠθικῆς κατάπτωσης καὶ παρακμῆς νὰ ἀπλωθεῖ καὶ στὴν Ἑλλάδα τῆς Εὐρώπης, νὰ πάρει τὴν ἐκδίκησή του ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Χριστὸς νὰ παραμερισθεῖ ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστο.

Ὅλοι γνωρίζουμε τὴν ἀνύπαρκτη ἀντίδραση τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ψήφιση τοῦ ἐπαίσχυντου νόμου γιὰ τὸ σύμφωνο συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων. Περιμέναμε μετὰ τὴν κορύφωση αὐτῆς τῆς βλασφημίας καὶ τῆς ὕβρεως ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου του νὰ ἀφυπνισθοῦν, νὰ ξυπνήσουν ἀπὸ τὶς κραυγὲς καὶ τὶς διαμαρτυρίες τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας ποὺ γέμισαν τὶς χριστιανικὲς ἱστοσελίδες στὸ Διαδίκτυο ἀλλὰ καὶ σὲ δημοσιεύματα τοῦ Τύπου. Ἀντίθετα εἶδαμε ἐκπληκτοὶ τὸν προκαθήμενο καὶ ἄλλους ἐπισκόπους νὰ δέχονται μὲ χαρὰ τὸν βλάσφημο κυβερνήτη καὶ τοὺς βουλευτὰς, νὰ τοὺς μοιράζουν τὴν πρωτοχρονιὰ τὴν βασιλόπιττα, νὰ τοὺς ἀναμένουν καὶ νὰ τοὺς ἀνέχονται στὴν πρωτοχρονιάτικη δοξολογία καὶ στὴν τελετὴ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων, κάποιος δὲ ἀρχιεπισκοπικὸς τιτουλάριος μητροπολίτης, μὲ ἄνωθεν προφανῶς ὁδηγία, νὰ τοὺς ἀναγνωρίζει καὶ ἱερατικὰ καθήκοντα, δίνοντας σὲ τρεῖς ἐξ αὐτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων δύο πρωτοστάτες καὶ προστάτες στὴν ὑποστήριξη τοῦ βδελύγματος τῶν Σοδόμων, τὸν Τίμιον Σταυρὸ γιὰ νὰ τὸν ρίξουν στὰ νερὰ τῆς «Δεξαμενῆς» στὸ Κολωνάκι. **Δὲν εἶναι καθόλου βαρὺ νὰ ποῦμε ὅτι ὄντως ἐδόθησαν «τὰ Ἅγια τοῖς κυσί».** Καὶ ἐνῶ στὸν Ἰορδάνη «ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθη προσκύνησις» ὁ ἀνάξιος ἐπίσκοπος μᾶς ἐφανέρωσε ἄλλη «τριάδα» βλάσφημη καὶ ὕβριστικὴ τῆς Ἁγίας, ἀδιαιρέτου, ὁμοουσίου καὶ ζωοποιοῦ Τριάδος. Εἴμαστε βέβαιοι πλέον πῶς ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἀνοχὴ δὲν προέρχεται ἀπὸ δειλία, ἀλλὰ εἶναι σχεδιασμένη συμμαχία μὲ γεωπολιτικὲς μάλιστα προεκτάσεις ποὺ στοχεύουν στὴν ἀποδυνάμωση τῆς προσπάθειας ποὺ κάνει ὁ μέγας ἡγέτης τῆς Ρωσίας Βλαδίμηρος Πούτιν νὰ μὴ ἐπιτρέψει τὴν «δυτικὴν ἀμαυρότητα», τὸ δυτικὸ σκοτάδι, νὰ ἐπεκταθεῖ στὴν Ὁρθόδοξη Ἀνατολή. Ἦδη ἐμάθαμε ὅτι στὴν Ρωσία, ἐξεπλάγησαν ἀπὸ τὴν ἐκκωφαντικὴ σιωπὴ τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ σύμφωνο συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων. Ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι ἀπευθυνόμενοι πρὸς τοὺς δικούς μας ἐκκλησιαστικοὺς ἡγέτες ἐκ τοῦ μακρόθεν ἔλεγαν: «Μᾶς ξεκουφάνατε μὲ τὴ σιωπὴ σας». **Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ πρώτη ὀρθόδοξη χώρα ποὺ νομοθετεῖ ὑπὲρ τῶν ὁμοφυλοφίλων·** ἂς ἐλπίσουμε πῶς στὴν ἐπιλογὴ τῆς αὐτῆς, ὡς κακὸ παράδειγμα, δὲν θὰ τὴν ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλες ὀρθόδοξες χῶρες.

Δὲν εἶναι ἄμοιρος εὐθύνης στὸ θέμα αὐτὸ καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Ἔχει ἐν πρώτοις τεράστια, γιγαντιαία, πρώτιστὴ εὐθύνη γιὰ τὴν χαλάρωση σὲ θέματα πίστεως μὲ τὸν συγκρητιστικὸ Οἰκουμενισμό, μὲ συνέπεια νὰ ὑπάρχει χαλάρωση καὶ στὰ ἥθη καὶ ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀξιωματικὴ ἡ πατερικὴ διαπίστωση ὅτι πίστη καὶ βίος, δόγμα καὶ ἥθος πηγαίνουν μαζί. Ὅπου ἔχουμε ἐκπτώσεις σὲ θέματα πίστεως, δόγματος, ἔχουμε ἐκπτώσεις καὶ σὲ θέματα ἠθους. Οἱ φίλοι του, οἱ Παπικοὶ καὶ οἱ Προτεστάντες, εἶναι ἐπιρρεπεῖς καὶ καθόλου αὐστηροὶ στὰ σαρκικὰ ἀμαρτήματα. Σείεται τὸ Βατικανὸ ἀπὸ τὴν αὔξηση τῶν κρουσμάτων παιδεραστίας μεταξὺ τῶν παπικῶν κληρικῶν, **ἡ δὲ ὁμοφυλοφιλία εἰσῆλθε ἐπισήμως καὶ στὸ «ἱερὸ θυσιαστήριον» τῶν Προτεσταντῶν μὲ διακηρυγμένους ὁμοφυλόφιλους ἱερεῖς καὶ**

λεσβίες, ιέρειες, παπαδίνες, που εύλογούν άνενδοίαστα όχι «σύμφωνα συμβίωσης», αλλά γάμους όμοφυλοφίλων. **Άλλοίμονο, αν έπιμείνει τὸ Φανάρι, ὅπως διαφαίνεται, στὴν ἀναγνώριση ὄλων αὐτῶν ὡς Ἐκκλησιῶν μὲ Χάρη καὶ ἔγκυρα μυστήρια κατὰ τὴν μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο.** Ἦδη εἶναι προδιαγεγραμμένη ἡ ἀποτυχία καὶ ἡ ἀπόρριψη τῆς Συνόδου, καὶ δὲν εἶναι ἄνευ θεϊκῆς συνεργασίας τὰ παρουσιαζόμενα ἔμπόδια στὴν προετοιμασία τῆς. Εὐχόμεστε νὰ μὴν εἶναι ἀληθινὰ ὅσα ἐκυκλοφορήθησαν γιὰ προσπάθεια νὰ ὑποστηριχθεῖ καὶ στὰ συνοδικὰ κείμενα ἡ ὁμοφυλοφιλία, ὡς ἀνθρώπινο δικαίωμα ὅσων ἔχουν «διαφορετικό» σεξουαλικὸ προσανατολισμό.

Εἰδικῶς ὅμως πικρία καὶ θλίψη προκαλεῖ τὸ γεγονός τῆς ἐκ μέρους τοῦ πατριάρχου προσωπικῆς στηρίξεως ὄλων αὐτῶν τῶν «προοδευτικῶν» οἰκουμενιστικῶν κύκλων, τῶν «φωτισμένων» ἱεραρχῶν καὶ λαϊκῶν θεολόγων κατὰ τὸν ὑπουργὸ Παιδείας κ. Φίλη, τὸν χειρότερο καὶ πιὸ ἀκατάλληλο ὑπουργὸ Παιδείας ποτὲ ἡ Ἑλλάδα, τὸν ὁποῖο ὁ πατριάρχης μετὰ χαρᾶς ἐδέχθη καὶ εὐλόγησε. Τοῦ εἶπε ἄραγε τίποτε γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, τὸ ὁποῖο ἐπιμένει νὰ μεταβάλλει σὲ θρησκευτολογικὸ ὑποτιμῶντας καὶ εἰς αὐτὸ τὴν μοναδικότητα καὶ τὴν σωτηριολογικὴ ἀποκλειστικότητα τοῦ Εὐαγγελίου; Δὲν θὰ μακρηγορήσουμε ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ γιὰ νὰ παρουσιάσουμε ὅσα θέματα ἔχει προωθήσει ἡ οἰκουμενιστικὴ ἀντιπατερικὴ «Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ οἱ «φωτισμένοι» θεολόγοι τοῦ «Καιροῦ» μὲ τοὺς ὁποίους συνεργάζεται καὶ τοὺς ὁποίους προβάλλει τὸ Φανάρι ἐν συμπνοίᾳ στὸ θέμα αὐτὸ μὲ τὴν Ἀθήνα. Ἀμφότερες οἱ πλευρὲς ἐρίζουν καὶ διαφωνοῦν γιὰ δικαιοδοσίεσ καὶ θρόνους, συμπλέουν ὅμως καὶ συνοδοιποροῦν στὰ οἰκουμενιστικὰ καὶ μεταπατερικὰ ἐγχειρήματα. Τὴν ὅλη πάντως ἀδιαφορία τοῦ πατριάρχου γιὰ τὸ θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας μᾶς ἔδειξε ἐνεργῶς ἡ εἰκόνα, περισσότερο καὶ ἀπὸ χίλιες λέξεις, ποὺ τὸν ἔδειχνε σὲ λειτουργία στῆ Σμύρνη νὰ προσφέρει τὴν Θεία Κοινωνία ἰδίαις χερσὶ στὸν ἀμετανόητο ὑποστηρικτὴ τοῦ Σοδομισμού δήμαρχο Θεσσαλονίκης Γιάννη Μπουτάρη. Ἀσφαλῶς γνωρίζει ὁ πατριάρχης ὅτι ὁ Θεὸς ἀπεχθάνεται ἀπείρως περισσότερο τὴν μόλυνση τοῦ πνευματικοῦ περιβάλλοντος ἀπὸ τὴν μόλυνση τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος· δὲν τὸν ἐνοχλοῦν τὰ ὑλικά σκουπίδια, ὅσο τὰ πνευματικὰ σκουπίδια. Γι' αὐτὸ καὶ ἐμόλυνε μὲ «πῦρ καὶ θεῖον», μὲ θειάφι καὶ φωτιά, ἴχνη τῶν ὁποίων μέχρι σήμερα ὑπάρχουν στὴν Νεκρὰ Θάλασσα τῆς Παλαιστίνης, προκειμένου νὰ καθαρῖσει ἀπὸ τὸν Σοδομισμό τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα. Ὁ Γιάννης Μπουτάρης μολύνει ἐπὶ ἔτη τὸ πνευματικὸ περιβάλλον τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς βυζαντινῆς συμπρωτεύουσας καὶ πρώτης πόλεως τῶν «Νέων Χωρῶν». Δὲν τὸν ἀπασχολεῖ τὸν πατριάρχη αὐτὴ ἡ μόλυνση; Δὲν ἀκούσαμε λόγο ἐλεγκτικὸ καὶ προφητικὸ, παρὰ μόνον διεκδικήσεις δικαιοδοσίεσ καὶ θρόνων.

Εὐτυχῶς ποὺ τὴν κατάσταση καὶ τὸ κῦρος τῆς Ἐκκλησίας διέσωσαν εὐάριθμοι ἀρχιερεῖς, περὶ τοὺς 10-15, οἱ ὁποῖοι ἀντέδρασαν στὴν ψήφισή τοῦ ἁμαρτωλοῦ νόμου, οἱ ὁποῖοι συνεννοούμενοι καὶ αὐξανόμενοι εἰς ἀριθμὸν θὰ μπορούσαν νὰ ὑποχρεώσουν τὸν ἀρχιεπίσκοπο, σύμφωνα μὲ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας, νὰ συγκαλέσει ἐκτάκτως τὴν σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία, ἀντιδρῶσα δυναμικῶς μὲ πάνδημες ἐξεγέρσεις καὶ συλλαλητήρια, μπορεῖ νὰ καταστήσει ἀνενεργὸ τὸν ψηφισθέντα νόμο, ὅπως κατέστησε ἀνενεργὸ καὶ τὸν περίφημο νόμο τοῦ Τρίτη τὸ 1987 γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσία. Τὶ κρίμα! Πόση πνευματικὴ φτώχεια δείχνει τὸ νὰ ἀγωνιζόμεστε γιὰ τὰ ὑλικά καὶ νὰ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὰ πνευματικά!

Τὸ πόση δύναμη ἔχει ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν οἱ ἡγέτες τῆς δὲν ἔχουν πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμει καὶ παρρησίας, ἔδειξαν ἡ παρουσία καὶ ὁ δυναμικός, εὐρύς καὶ πειστικός λόγος τοῦ μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ στὴν τηλεοπτικὴ ἐκπομπὴ «Ἀνατροπὴ» τοῦ Γιάννη Πρετεντέρη στὸν τηλεοπτικὸ σταθμὸ Mega. Ἐκεῖ ἐκφράσθηκε ἡ

συνείδηση ή διαχρονική τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖ ἦταν ἡ Ἐκκλησία, καὶ ὄχι στὸ Συνοδικὸ Μέγαρο οὔτε στὴν Ἀρχιεπισκοπή. Ὅπως μοῦ εἶπε γυναίκα θεολόγος ἀπὸ τὶς Σέρρες τηλεφωνικῶς οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς ὁμοφυλοφιλίας «μουγκάθηκαν», δὲν ἤξεραν τί νὰ ἀπαντήσουν, ὁ δὲ λαλίστατος καὶ συνήθως καλὰ προετοιμασμένος ὑπεύθυνος τῆς ἐκπομπῆς τὰ ἔχασε, διότι ἡ ἐκπομπή πῆρε εὐνοϊκὴ τροπὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησία, καὶ τὸ μόνο ποὺ κατάφερε, λόγω ἔλλειψης ἐπιχειρημάτων, ἦταν νὰ ψελλίσει στὸ τέλος κλείνοντας μία εὐχὴ γιὰ νὰ ἐξισώσει τὴν ὁμαλότητα μὲ τὴν ἀνωμαλία, τὸ «κατὰ φύσιν» μὲ τὸ «παρὰ φύσιν»· εὐχήθηκε «καλὰ Χριστοῦγεννα καὶ στὰ ἑτερόφυλα καὶ στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια», δείχνοντας πόσο βαθιὰ νυκτωμένος εἶναι στὰ θεολογικὰ καὶ πνευματικὰ θέματα.

[1]. Εἰς τὰ Θεοφάνεια, εἶπουν Γενέθλια τοῦ Σωτῆρος 11, ΕΠΕ 5, 54.

[2]. Τὰ σχετικὰ μὲ τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα εὐρίσκονται στὰ κεφάλαια 18 καὶ 19 τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως.

[3]. Λευϊτ. 18, 22: «Καὶ μετὰ ἄρσενος οὐ κοιμηθήσῃ κοίτην γυναικείαν· βδέλυγμα γάρ ἐστι». Αὐτόθι 20, 13: «Καὶ ὃς ἂν κοιμηθῇ μετὰ ἄρσενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα ἐποίησαν ἀμφότεροι· θανάτῳ θανατούσθωσαν· ἔνοχοί εἰσιν».

[4]. Λευϊτ. 18, 24-25, 27-29: «Μὴ μιαίνεσθε ἐν πᾶσι τούτοις· ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις ἐμίανθησαν τὰ ἔθνη ἃ ἐγὼ ἐξαποστέλλω πρὸ προσώπου ὑμῶν. Καὶ ἐξεμίανθη ἡ γῆ, καὶ ἀνταπέδωκα ἀδικίαν αὐτοῖς δι' αὐτὴν καὶ προσώχθισεν ἡ γῆ τοῖς ἐγκαθημένοις ἐπ' αὐτῆς... Πάντα γὰρ τὰ βδελύγματα ταῦτα ἐποίησαν οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς οἱ ὄντες πρότερον ὑμῶν καὶ ἐμίανθη ἡ γῆ. Καὶ ἵνα μὴ προσοχθίσῃ ὑμῖν ἡ γῆ ἐν τῷ μιαίνειν ὑμᾶς αὐτήν, ὃν τρόπον προσώχθισε τοῖς ἔθνεσι, τοῖς πρὸ ὑμῶν, ὅτι πᾶς ὃς ἐὰν ποιήσῃ ἀπὸ πάντων τῶν βδελυγμάτων τούτων, ἐξολοθρευθήσονται αἱ ψυχαὶ αἱ ποιοῦσαι ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτῶν».

[5]. Ἐορτοδρόμιον, ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2002, τόμ. Α', σελ. 144-145.

[6]. Πηδάλιον τῆς νοητῆς νηός, ἦτοι τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας, ἐκδοτ. οἶκος «Ἀστήρ», Ἄλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου, Ἀθῆναι 1990, σελ. 593-594.

[7]. Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζηση, Τέχνη Παρθενίας. Γάμος καὶ ἀγαμία εἰς τὰ Περὶ Παρθενίας πατερικὰ ἔργα, Θεσσαλονίκη 1997. Τοῦ αὐτοῦ, «Γάμος καὶ ἀγαμία. Ἀξιολόγηση καὶ ἱεράρχηση κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Νύσσης», εἰς Τοῦ αὐτοῦ, Μοναχισμός. Μορφές καὶ θέματα, Θεσσαλονίκη 1998, σελ. 47-68.

[8]. Λουκᾶ 20, 34-35. Μάρκ. 12, 25. Ματθ. 22, 30.

[9]. Ματθ. 19, 11-12.

[10]. Λουκᾶ 17, 26-29.

[11]. Ματθ. 11, 23-24.

[12]. Β' Πέτρ. 2, 5-7.

[13]. Ἰούδα 7.

[14]. Ρωμ. 1, 23-27.

[15]. Εἰς τὴν Πρὸς Ρωμ. Ὅμ. 4, 1, PG 60, 416-417.

[16]. Αὐτόθι 2, PG 60, 410.

[17]. Πρὸς τοὺς πολεμοῦντας τοῖς ἐπὶ τὸ μονάζειν εἰσάγουσι 3, 8, PG 47, 360-361.

[18]. Λόγος στηλιτευτικὸς κατὰ εὐνοούχων, PG 76, 1109.

[19]. Β' Θεσ. 2, 4.

[20]. Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως Γ' (1) 45, ΕΠΕ 1, 282.

[21]. Ρωμ. 1, 23.

[22]. Βλ. Φ. Κοντογλου, Μυστικὰ ἄνθη, Ἐκδ. οἶκος «Ἀστήρ», Ἄλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου, Ἀθῆναι, Γ' ἔκδοσις, σελ. 111-112: «Ἡ ἀπιστία εἶναι θρονιασμένη στὴν καρδιά μας... Οἱ ψυχές

τῶν νέων εἶναι ρημαγμένες ἀπὸ τὰ ἄγρια ἔνστικτα, ποὺ τὰ ἀνεβάσανε στὴν ἐπιφάνεια ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ τάρταρα τῆς ἀνθρώπινης φύσης, κάποιοι ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου, κάποιοι πνευματικοὶ ἀνθρωποφάγοι, ποὺ ἀνάμεσά τους πρωτοστατεῖ ἕνας τρελλὸς λύκος λεγόμενος Νίτσε, μιὰ μούμια σὰν παληόγρια, λεγόμενη Βολταῖρος, κάποιος ζοχαδιακὸς Φρόντ κι' ἕνα πλῆθος ἀπὸ τέτοια ὄρνια καὶ κοράκια καὶ νυχτερίδες. Ὅσοι τοὺς θαυμάζανε, ἄς καμαρώσουνε σήμερα τὰ φαρμακερὰ μανιτάρια, ποὺ φυτρῶσανε μέσα στὶς καρδιές καὶ στὶς ψυχές τῆς γαγγραινιασμένης ἀνθρωπότητος». Βλ. ἐπίσης Κ. Καβαρνου, Ἑλλάς καὶ Ὁρθοδοξία, Ἀθήναι 1987, σελ. 35, 44, 45.

[23]. Γρ. Παπαμιχαηλ, Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Πετρούπολις 1911, σ. 93. Ὅπως λέγει ὁ πατριάρχης Φιλόθεος Κόκκινος γιὰ τὸν Βαρλαάμ, θέλησε «τοῖς ἡμῶν ἱεροῖς δολερῶς καὶ κακομηχάνως ἐμπαῖξαι μετὰ προσωπείου τε καὶ τοῦ σχήματος». Σὲ λίγο ὅμως «αἰσχρῶς ἐπανῆλθε πρὸς τοὺς ἰδίους παθῶν ἅπερ ἤλπισε δρᾶσειν ἐτέρους». Φιλοθεου Κοκκινου, Δογματικὰ Ἔργα, Λόγος 12, 19-35, ἔκδ. Δ. Καϊμακη, Θεσσαλονίκη 1983, σελ. 480.

[24]. Βλ. σχετικὰ Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζηση, Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμός. Νέα αἰχμαλωσία καὶ ἀντίσταση, Θεσσαλονίκη 1995. Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ σημερινὸς Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Κληρονομία τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, Θεσσαλονίκη 2015.

[25]. Μοναχοῦ Θεοκλητου Διονυσιατου, Ἡ αἵρεσις τῶν Νεορθοδόξων, Ἀθήναι 1988. Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ Νικολαϊτικὸς ἐρωτισμὸς τῶν Νεορθοδόξων, Ἀθήνα 1989. Τοῦ αὐτοῦ, «Κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύναν...», Θεσσαλονίκη 1999. Στὸ θέμα ἐπανέρχεται ὁ θεολογικώτατος καὶ διακριτικώτατος συγγραφεὺς στὰ προλεγόμενα τοῦ βιβλίου του (ἐπιμέλεια) Χριστοκεντρικὲς ἐμπειρίες ἐνὸς ἐρημίτου, Ἀθήνα 1991.

[26]. ΑΘΕΚ = Ἀνεξάρτητη Θεολογικὴ Κίνηση.

[27]. Βλ. ὁλόκληρο τὸ ἄρθρο εἰς Θεοδρομία 16 (2014) 163-170.

[28]. Βλ. τὸ κείμενο καὶ τὶς ὑπογραφές εἰς Θεοδρομία 16 (2014) 195-198.

[29]. Τὸ κείμενο εἰς Θεοδρομία 17 (2015) 42-43.

html: http://aktines.blogspot.gr/2016/01/blog-post_610.html

pdf: http://www.imdleio.gr/diaf/2016/hubristic-gr_parl.pdf (εκτυπώσιμο)